

Sygn. akt II KK 29/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Roman Sądej (sprawozdawca)

Protokolant Anna Janczak

po rozpoznaniu na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 kpk,

w dniu 19 lutego 2013r.,

w sprawie **S. M.**

skazanego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu
narkomanii

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego, w części
dotyczącej orzeczenia o karze,

od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 września 2011 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 września 2011r. S. M. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie tego przepisu wymierzono mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności; na jej poczet zaliczono okres zatrzymania oraz orzeczono o przepadku przedmiotu przestępstwa i kosztach postępowania.

Wyrok ten, bez zaskarżenia, uprawomocnił się w dniu 28 października 2011r.

Kasację od powyższego wyroku, na korzyść skazanego, w części dotyczącej orzeczenia o karze, wniósł Prokurator Generalny. Podniósł w niej zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia prawa procesowego – art. 443 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 k.p.k., polegającego na naruszeniu zakazu orzekania na niekorzyść oskarżonego przy ponownym rozpoznaniu sprawy, pomimo tego, że uprzednio wydane orzeczenie zaskarżone było wyłącznie na korzyść oskarżonego. Autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego była zasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej uwzględnienie w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

W niniejszej sprawie już po raz drugi Prokurator Generalny wniósł kasację na korzyść skazanego. Pierwsza została uwzględniona wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2011r., sygn. II KK 334/10, po stwierdzeniu rażącego naruszenia prawa procesowego, związanego z niedopuszczalnością wydania wyroku nakazowego oraz orzeczonej nim kary grzywny, przekraczającej wysokość stawek dziennych określonych w art. 502 § 1 k.p.k. (k.99-100). Podkreślić trzeba, że w pierwotnie wydanym wyroku nakazowym z dnia 12 sierpnia 2009r. wymierzono skazanemu wyłącznie karę grzywny (k.75). Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 czerwca 2011r. wprost wskazał, że w ponownym postępowaniu konieczne jest uwzględnienie również „kierunku wniesionej kasacji – na korzyść S. M.” (k.100).

Ponownie sprawę rozpoznając Sąd Rejonowy tego wskazania nie uwzględnił. Orzekł karę 2 miesięcy pozbawienia wolności. Tym samym w sposób oczywisty i rażąco naruszył pośredni zakaz *reformationis in peius*. Naruszenie wskazanych w kasacji przepisów art. 443 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 k.p.k. miało oczywisty i istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, skoro S. M. wymierzono karę zdecydowanie

surowszą, niż kara orzeczona wyrokiem nakazowym, zaskarżonym wyłącznie na jego korzyść. W pełni trafnie autor kasacji zauważył, że pomimo iż pierwotnie zapadły wyrok był wyrokiem nakazowym, to w żadnym razie w sprawie nie mógł znaleźć zastosowania art. 506 § 6 k.p.k., uchylający działanie powyższej zasady wyłącznie w wypadku wniesienia sprzeciwu.

W konsekwencji, również obecnie wydany wyrok zaoczny dotknięty był rażącym naruszeniem prawa, co implikowało jego uchylenie. Wobec zaskarżenia wyroku wyłącznie w części dotyczącej orzeczenia o karze, w tym właśnie zakresie nastąpiło jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Pozostaje powtórzyć w tym miejscu, że po raz trzeci sprawę rozpoznając, Sąd a quo ze szczególną starannością powinien uwzględnić procesowe implikacje wynikające zarówno z kierunku zaskarżenia wyroków przez obie kasacje Prokuratora Generalnego, jak i zakresu obecnego uchylenia wyroku skazującego (w części dotyczącej orzeczenia o karze). Niniejsza sprawa nie należy do skomplikowanych. Niemniej, czego dowodzi treść zaskarżonego wyroku, wymaga ona uważnego rozważenia i przemyślenia, a w konsekwencji uniknięcia tych jakże przecież oczywistych i rażących uchybień, które stały się przyczyną konieczności dwukrotnego już wniesienia kasacji przez Prokuratora Generalnego i ich uwzględnienia przez Sąd Najwyższy.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w części dyspozytywnej wyroku.